

Τέσσερες μήνες αργότερα, ο Παπακωνσταντίνος εδραπέυε από τας φυλάκας και, καταδικωμένος από τ' άποσπάσματα, κατέφυγε στο όρεινο χωριό 'Αμοιρί, τόν τόπον τής καταγωγής του, όπου με μερικους άλλους φυγδικους κατηγορία συμμορία».

'Ο ίδιος ανταποκριτής αναφέρει και τó ακόλουθο επεισόδιο : «Είς όλως είνε γνωστή ή κατά τó θέρος τού 1890 επισυμβάσα έν Λαρίση αιχμαλωσία τής θυγατρός τού πλουσίου και μεγαλοκτηματίου Γ. Λάμπρου, ή οποία ύπήρξε ή άρχή τού νέου σταδίου τού Παπακωνσταντίνου.

«Μίαν ήμέραν, κατά την όσυν τού ήλιου, ή κυρία Λάμπρου έπηγαγεν έφ' άμάξης μετά τής κόρης τής είς έν προσέτιον τής Λαρίσης, χάριν περιπάτου. Έξάρτα, ο Παπακωνσταντίνος, όρμη μέ τρεις άλλους, καταλαμβάνει την άμαξαν, τραυματίζει τόν άμαξηλάτην και άρπάξει είς τας άγκυλας τον τήν νεαράν και ώραιάν δεσποινίδα Λάμπρου, λιπόθυμον έν τού φόβου τής... 'Η κυρία Λάμπρου, άναγκωρίσασα τόν Παπακωνσταντίνου, (όστις είχεν ήδη προεί ή είς έρωτικάς έκδηλώσεις προς την κόρην τής), έπαιεν είς τά πόδια του κραυγάζουσα :

—Μωρέ Ουανάη, τó κορίτσι μου! Οά σπάση ή καρδιά του, μωρέ!... Δυπήσου μας, άφου την αγαπάς!... Σου δίνω τó λόγο μου. Ποιον άλλον θα κάνω γαμπρό από όένα, που είσαι παλληκάρη;!... —Πάρτο, λοιπόν! έφώναξε ο Παπακωνσταντίνος, και, άποδύσας τήν κόρην, έξηφρανόθη μετά τών συντρόφων του προς τά όρη.

«Έκ τού περιστατικού τούτου έθορυήθη όλόκληρος ή κοινωνία τής Λαμίας, τηλεγραφήματα έστάλησαν είς την Κυβέρνηση και ίσχυρον σώμα στρατού έξήλλε τότε προς καταδίωξιν τής συμμορίας, μετά τού Νομάρχου και τού Εισαγγελέως. 'Ο Γεώργιος Λάμπρος, βέβαιος ότι και ή ιδίην του ζωή και ή τής οικογενείας του δεν ήσαν άσφαλείς, ένόςθεν δέν συνιλαβάνετο ο Παπακωνσταντίνος, διέθεσε μεγάλα ποσά άπως δωροδοκηθούν οι σύντροφοί του και τέν ζωντωσών. 'Ο λήσταρχος, πληροφορηθείς τας ένεργείας αύτάς τού κ. Λάμπρου, τού παρηγγίλει ότι πολυ κακός τού άνταποδίδει την χάριν τής άσώσεως τής θυγατρός του και ότι θα έκδικηθή.

«Ένυγχός όμως — συνεχίζει ή ίδια έφημερίς — ο Παπακωνσταντίνος δέν έπρόφθασε τότε να έκτελέση τας άπειλάς του, δότι συνιληφθη και κατεδικάσθη είς έξαετή είοκτήν. Ένεκλείσθη και πάλιν είς τας φυλάκας Λαμίας, από τού 1891, επί τών ημερών τού Κοροδίου, απέθασε και, καταρτίσας συμμορίαν, έπήγε να συνεχίση τά όπλα του είς Θεσσαλίαν, όπου επί τούσον έκφυρσθησεν ο άστυρ του. Τότε και ο διάσημος διά τά καινοσημάτα τού λήσταρχος Τσανάκας έγραφε είς τόν Παπακωνσταντίνου, καλών αυτόν είς τó 'Οθωμανικό έδαφος.

—Τί κάθεστει και σκοτώσετε τούς δικούς μας αύτό κάτω; τού έλεγε. Δέν έχούσατε εδώ να σημάξουμε τούλαχιστον τó Τουρκικό;

—Και ο Παπακωνσταντίνος λέγειται ότι απήντησε: —Δέν έχομαι. Έχω να έκδικηθή!».

«Έτσι, από έκδικήσιν σε έκδικήσιν, έβησεν στό άνατρυχιαστώ έγγλημα τής Δαίσεως. Και να σιλολογείται κανείς ότι αυτός, γινός δικηγόρος και πολιτευόμενος, (ό όποιος μάλιστα διέτελεσεν και δήμαρχος 'Αμοιρίον), κατηνέμον να γίνη ένας από τούς πιο άμωδούρους ληστές τής εποχής του και να προεί μέχρι αιχμαλωσίας και φόνου δύο δικαστικών, πού έθεωρούντο σοστοί άδάμαντες τής 'Ελληνικής Δικαιοσύνης!»

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Αθη. Φετρώνουν στους κήπους και στά γυναίκα καπέλλα. Στή δευτέρα περίπτωση δέν χρειάζονται λόγια, γιατί τά έχει ποιήσει άρετά ο ιδιώτης τού άνδρικού προσώπου.

Βασκοπούλα. Πλάσμα πού βόσκει άνεζανθεν... όλως τούς ποιητάς τού κόσμου!...

Γέλιο. Προφάσι για την έπίδειξη τών όφραίων δοντιών.

Γήρας. Ηλικία τής όποιαν όλιο είγονται και κανέναν δέν έπιθυμεί.

Δάχνιον. 'Ασφαλές μένος για να ξεφορτωθής ένα φίλο σου.

Έγως. 'Ασμα πού άρρίζει με μονοθία, συνεχίζεται με διουδία και καταλήγει σε τρωθία.

Ζωή. Μιά δυναμική άπειλή τού θανάτου. Σε μερικους άρέσει μόνον όταν είνε... και κόπτα!

Άλας. Πράγμα άπαράτητο για ό,τι μπλαίνει και βγαίνει από τó στόμα.

Καλλονή. Συναλλάγμα όφρους με σύντομη προθεσμία.

Ηλικία. Ποταμός τών όποιον ή γυναίκες προσπαθούν να γυρίσουν πίσω προς την πηγή του.

Ήμισον. Προσημάτια από τó όλον, όταν είνε όφωτο.

Θέλητρο. 'Αλλοσίδες από τις όποιες κανείς δέν μπορεί να λυτρωθί.

Όργιο. Κάθε όφραία πού έχει θήματα.

Λαιμός. 'Ο μόνος ίσθμός πού δέν είνε δυνατόν... να κοπή!

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η άποδοχής τών δημίον κατά τόν Μεσαίωνα

Στά άρχεία τού δήμου τής Γαλλικής πόλεως 'Αμιένης διατηρούνται άκόμη τά έγγραφα στα όποια αναφέρονται ή άποδοχής τού δημίον κατά τó 17ο αιώνα.

Σύμφωνα λοιπόν με τά έν λόγω έγγραφα, ο δήμος έμισθοδοτείτο κάθε χρόνο με 60 σουβιά, έν τών όποιων τά μόν 25 έπλήρων ο βασιλεύς, τά δέ υπόλοιπα ή πόλις και μάλιστα προκληρωτά κατά μήνα.

Έκτός αυτών, ο δήμος έδικαιούτο να πάρη δωρεάν από την πόλ. ύφαιμένο ποσόν τούσας για την κατασκευή ρούζων και να διαμενί με ήμισίο σάκιμα.

Επίσης τά Χριστούγεννα κάθε χρόνον τού δινόταν ως έλεημοσύνη από τó λεηροκομείο τής πόλεως ένα κίλο σιταριού κ' άλλο ένα κίλο κατά την έορτή τού Πάσχα.

Αλλά, εκτός αυτών, ο δήμος, για να μαστιγώση έναν κατάδικο ζάτω άπ' τó φρούτιο τής πόλεως, έπαυεν 15 σουβιά.

Για να δείρη και να μαστιγώση δημοσίω 20 σουβιά.

Για να βάλη σκάνι στο λαμό τού μαστιγωνόμενου, συμπεριλαμβανομένης και τής αξίας τού σκονιού, 5 σουβιά.

Για να στιγματίση έναν κατάδικο 20 σουβιά.

Για να χρεμάση ένα θανατοποινή 60 σουβιά.

Για να ξεχρεώση και να χρεμάση έναν τó νεκρό 60 σουβιά.

Για να άποκόρη τó χέρι ή τή γλώσσα ενός καταδικού 40 σουβιά.

Για να χωρατώση έναν κατάδικο 1 σουβίο και 20 σουβιά.

Για να τοποθετήση την κεφαλή τού καρατομηθέντος σε έμφανές σημείο τής πόλεως και να χρεμάση τó σωμα του στην πλατεια 1 σουβίο και 20 σουβιά.

Για να συνιρήση τó σωμα τού καταδικού επί τού σταυρού ή τού τροχού 1 σουβίο και 40 σουβιά.

Για να τεταχίση τόν κατάδικο σε τέσσερα και να μεταφέρη τά κομμάτια του στα τέσσερα σημεία τής πόλεως 1 σουβίο επίσης και 40 σουβιά.

Για να ζευατίση μέσα σ' ένα καζάνι, γεμητό βραστό λάδι, έναν κατάδικο ζωντανό ή άπαχνοσθέντα 1 σουβίο και 20 σουβιά.

Για να κόρη έναν κατάδικο, ζωντανό ή άπαχνοσθέντα, 1 σουβίο και 20 σουβιά.

Από τά ζητήματα τών ως άνω έπιχορηγήσεων ο δήμος ύπερχροτού να προμηθεύεται με έξοδα δικά του τά σκονιά, τά ξίγη, τά μαχαιρά και τά λοιπά εργαλεία. 'Οσο για τις σάλλες και τούς στύλους τής κρεμάλας, τά ξύλα, τά λονριά και τά τσιπαντά, δέν τ' άφούσε αυτός, αλλά ή πόλις όπου είνοντο ή έκτελέσει.

Επίσης άλλο έργο τού δήμου ήταν να γδέρη τά φρούια ύφωγα, για καθένα τών όποιων ήμειβετο με 5 σουβιά, εκτός άν ήθελε να προεί τόν γούραμο ο ίδιος ο ιδιώκτης.

'Ο δήμος, τέλος, κατά τις ήμερες τών θανατικών έκτελέσεων προέβαινε αυθαίρετος στην άρπαγή λαγωνικών, κρεμμυδιών, αυτών κίλ. πού τά έφεραν ή γυναικες για πούλημα στην άγορά, χωρίς να καταδικάσεται γ' αυτό. Μιά φορά όμως κάποιος λαγωνικός κατάγγειλε τó δήμο γιατί τής άρπάξε τά λαγωνικά, και ή άρχή τής πόλεως τόν καταδίκασαν σε μία μικρή φυλάκιση. Κατόπιν αυτών, από τού Φεβρουάριου τού 1620 άρραφέθηκε τó «έτσιθελικό» αυτό προνόμιο από τούς δήμιους.

Είχαν όμως τόσες άλλες άποδοχές, καθώς βλέπομε, οι δήμοι, ώστε πρέπει να καλύτερούνται, και ιδίως όταν είχαν... μεγάλο τζίφο!...

Τά όνειρα πού σώζουν

Πρό άρχετών έτών συνέθη στην 'Αμερική κάποιος περιστατικό, πού δείχνει ότι πολλές φορές τά όνειρα μας έδιδονον για γεγονότα πού πρόκειται να συμβούν και από τά όποια μπορούμε, άν θέλομε, να προφυλαχθώμε.

Μιά νύχτα, δηλαδή, κάποιος κόρη είδε στόν ύπνο της ότι μιιά γοργή συγγενής της σκοτώθηκε από έναν άρπάτη. Τόσο πούλ τασάχησε άπ' αυτό τó όνειρο ή κοπέλλα, όστε μόλις ξημερώσε διεκδύνησε προς τó σπίτι τής γοργής, την όποια όμως βρήκε ζωντανή και ήσυχη. Έπειδή όμως ή κόρη έξασκαλοήσασε τ' άνηρωχή για τή ζωή συγγενούς τής, την άλλη βραδιά έβαλε έναν δικό τής άνθρωπο να παραφυλάξη απέξω άπ' τó δωμάτιο τής γοργής. Και πραγματικά έκείνε, κατά τις τρεις μετά τά μεσάνυχτα, άκουσε στις σάλλες ρούτο και κατεβαίνοντας βρήκε έναν ύπνερθη, ο όποιος ανέβαινε βαστώντας στή χερίρα τον κάρβονα. 'Ο φάλακας τής γοργής τόν ρώτησε τότε τί δουλειά είχε εκεί μέσα, ο δέ ύπνερθής τού άπάντησε ότι ήγιναν τ' άνάγη ή φωτιά τής κωρίας του. 'Από την ταρχή του όμως και τις συγγενομιμένες άπάντησεις προέδθηκε και γενομένης έρευνής κάτω άπ' τά κάρβονα βρέθηκε ένα μαχαίρι.

Κατόπιν αυτών ο ύπνερθής συνελήθη και όμολόγησε ότι τούόν τ' ασώπευε να δολοφονήση τή γοργή, ή όποια έσώθηκε χάρις στό όνειρο τής κόρης.

'Η έφημερίς ή όποια δηγγείται τó άνωτίερο περιστατικό, προσθέτει ότι ή γοργή αυτή ήταν άδελφή τού πατέρα τού περιφωμόνου μυθιστοριογράφου Βάλτερ Σκότ.

